

Endoszkóp

A kórház ablakában úgy próbálom meg
legyűrni az év még hátralévő részét,
mint torkomon az endoszkópot az orvos,
miközben ő a képernyőre tapadt rá,
hogy a húsalagút redőit vizslassa.
November táján aztán megakadt a cső,
eltorlaszolta a járatot egy rakat
költői kérdés, várólistás vizsgálat.
Két napig fáj a helye, én öblöttem,
hangosan mondogatva magamnak, hogy hát...
amúgy sem szeretem a novembereket,
mindig valami jót vesznek el belőlem.
Esőtől sötétek ilyenkor az utak,
pedig még csak délután három, de mintha
a nap megszűnne, s érzem, a nyelőcsőből
a gyomromba süllyednek az emlékeim.
Jó lesz nem öklendeznem, a vigasztaló
képek vannak mélyebben, és a lázasak
szabadulnának előbb – gőz nyomására
víz gyúlik kürtőben így, s kitör a gejzír.
Nedves lázfoltok rajzolják az arcomra
az ablak előtt ringó faág árnyékát –
színének változása túlvilágivá
teszi sziluettjét, skicc az alkonyatban.
Minél tovább nézem kint a hófelhőket,
annál mélyebbre látok a félhomályban.
A belső szörnnyem nem csápos és nem szőrös,
de arcra hasonlít rám, a háta görnyedt,
alhasi fájdalom rántja össze testét,
és csak lassan fogja fel: képtelen járni.
Vigyorgva megsimogatja a fejem,
a tehetetlenséged elmúlik, meglásd,
pár nap itt együtt lógunk az infúzión,
utazunk a tizenhatos sötétjének

mélyére, s onnan meredünk a szomszédos
ágyak nyögésére két álmok között.
Foszladozó vonásai belém égtek,
hiába dörzsölöm a szememből, mintha
a retinámból vetülne az ablakra.
Pedig tudom, nem volt, és nincs is ott semmi,
semmi, csupán az áttetszőn fénylő üveg,
az mímeli a fájó, üres csillogást –
de nem igaz mögötte a fa, az utca,
sem itt az arcunk, sem a tárgyak köröttem.
Igazak lennének-e a nyálkás felhők
az utcát járó emberek feje fölött?
Vagy inkább az az ágyhoz kötöttségemben
már ez a fertőtlenítő szagú szoba?
Odakint az orvosok idejét mérik,
idebent az én időmet, de az megállt
még az év vége előtt itt, novemberben.